

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ
ЕДНА ДОБРИНА РАЖДА ТРИ
ДОБРИНИ

chitanka.info

Мръкваше, когато Ганчо и Велко, двете момчета на стринка Маринка, се прибраха дома.

— Къде скитосвате брей, хаймани? — викна весело майка им. — Откога ви чака баба Петрана, тази нощ дома си ще ви води, царица да белите. Хайде тръгвайте. Вземете си абите, че през нощта пада хладовина.

Но Ганчо, по-големият, погледна майка си и се почеса стеснително по врата.

Бабицката го забеляза и се засмя:

— Какво, гладен ли си? Не бой се — ще видиш каква гозба съм ви наготвила.

Момчетата заметнаха абичките си и последваха веселата бабицка. У дома ѝ намериха и други помагачи като тях, по-големи и по-малки. Добрата жена им сложи вечеря, нагости ги и почнаха весело работа.

По околните дворове също се чуваха песни, смехове и провиквания. Беше към края на септември. По всички хармани се издигаха купища небелени царевични кочани. Хората бързаха да привършат работата преди есенните дъждове. По някои дворове блещукаха огньовете. Там работниците варяха царици да се разсънват, ако ги налегне дрямка през нощта.

Наближаваше полунощ, когато привършиха работата, и двете момчета тръгнаха към дома си. Но по пътя Ганчо спря и загледа в един чужд двор.

— Велко, я виж какво ли пуши толкова на чичова Диманов харман? Гледай, гледай — и пламък се издига! Да не се е запалило нещо?

— Ей, гори бе, гори, бате! — извика и Велко разтреперан.

— Скачай! — изкомандува Ганчо и двамата се озоваха отвъд високия плет.

Наистина, в царевичната шума се издигаше пламък, който бързо напредваше към купа необелена царица. Ганчо се спусна и разбичка с крак пламналата шума, но огънят се разпростря още повече.

— Вила! Скоро вилите дай!

До плевника бяха изправени вили. Момчетата грабнаха по една, хвърлиха се да отделят незапалената шума, като нададоха викове:

— Пожар! Пожар! Тичайте, хора!

Димановите и съседските псета лавнаха бясно, дотича и Диман — сънен, гологлав, изплашен. А след него довтасаха и домашните му с пълни котли вода.

След малко огънят беше съвсем загасен. Надошли бяха и съседи да помагат. Стопанинът чак тогава се поуспокои и разбра каква е работата. Тази нощ и те бяха белили до късно. Варили и там царевица. Подире уж загасили огъня, ала недогорелите въглени се разпалили от вятъра, поели отново по сухите шумки и ето ти го пожара.

— Брей — чудеше се Диман, — то не само всичката ми царевица щеше да отиде, ами ей го пчелина, че и кочината на свинята е тук! На!

Наистина, наблизно шумеше и грухтеше изтежко свиня.

— Ами тя защо се е изтегнала такава и се дави като заклана? — попита някой и поднесе фенер към кочината.

— А бе, бай Димане, я виж какво става вътре: свинята май че се е опрасила.

Диман се провря в кочината, светна с фенера и викна весело:

— Единадесет! Всички живи и здрави! Бре, Ганчо, Велко, де сте? Аз няма да забравя добрината, която ми сторихте!

Ганчо и Велко бяха деца на бедни родители. Баща им беше болен вече от години. Още миналата година падна от високо дърво и нарани крака си. Оттогава беше половина човек. Работеха децата и майка им.

Измина месец от случката. Един празничен ден пред дома им спря кола и повика Диман.

Посрещнаха го.

— Хайде сега, момчета, грабвайте и носете дома този кош царевица. Подарък ви е от мене за есенешната добрина.

Ганчо се качи в колата и отмести положения на дъските чувал, ала нещо живо се размърда вътре и подскочи изплашен.

Диман се изсмя весело:

— Не бягай, Ганчо, вземи и него. И това е ваше. Единадесетото прасенце е. Подарявам ви го. Тази царевица е за него.

Децата прибраха радостни царевицата и прасето, а майка им не можеше да намери думи как да благодари на добрия човек.

— Не на мене, а на тях и на себе си да благодариш, че си отхранила добри деца — рече той и подкара назад колата.

От този ден децата имаха само една грижа — прасето.

Към Богоявление Диман срещна двамата братя.

— Как сте, юнаци? — попита той весело. — Порасна ли прасето? Заклахте ли го?

— Порасна, чичо Димане — отвърна му Ганчо радостно, — петдесет кила излезна.

— Браво! — рече селянинът. — А сега хайде с мене. Откога искам да ви срещна.

И той ги поведе към дома си. Там стопанката изнесе от къщи пълна торба с нещо, а в другата ръка малко бакърено котле.

— За вас съм приготвила това, деца — рече им тя. — Все чакам да ви доведе чичо ви Диман.

А Диман допълни:

— Хайде, Ганчо, вдигай на рамо торбата, ти пък, Велко, носи това котле: тук има ситно царевично брашно, а пък тук — мед от пчелина, гдето го спасихте от пожара. Носете ги — майка ви знае за какво са тези неща.

Още същата вечер на софрата им вдигаше пара пълна тава с мамалига, а до нея — паница бистър мед.

Болният баща рече:

— Виждате ли, деца, как за едно добро се отплаща с три добрини.

Но момчетата едва го чуха: те гълтаха вече късове блажна мамалига, подслаждани от пълната с мед паница.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.